

عنوان مقاله:

آسیب شناسی آموزش مجازی در دوران پسا کرونا

محل انتشار:

سیزدهمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

شیرین سلیمی بردیزی - کارشناس علوم تربیتی. شاغل در سمت آموزگاری وزارت آموزش و پرورش

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر با هدف بررسی نقش فضای مجازی و برنامه های آموزشی مجازی در پیشبرد اهداف آموزشی و تربیتی نظام آموزش و پرورش ایران در دوران پسا کرونا صورت گرفته است. این پژوهش به روش کتابخانه ای، از نوع میدانی انجام شده است که در آن از نتایج و یافته های تحقیق های صورت گرفته در داخل و خارج از کشور در زمینه چالش ها و مزایای آموزش مجازی استفاده شده است. براساس تحقیق های صورت گرفته، آموزش مجازی از اواسط دهه ۱۸۰۰ مورد توجه قرار گرفته است با این حال توجه اساسی به این نوع آموزش در کشور ما بعد از شیوع و همه گیری ویروس کرونا صورت گرفته است. نتایج تحقیق حاضر حاکی از آن است، که در صورت فراهم کردن امکانات و ظرفیت های لازم برای آموزش مجازی این نوع آموزش می تواند در بسیاری از عرصه ها همانند آموزش حضوری موثر واقع شود و چه بسا در بسیاری از زمینه ها نیز می تواند پیشتاز باشد. اما یافته ها بیانگر آن هستند که با وجود روند رو به گسترش استفاده از برنامه های مجازی در مدارس کشور، این نوع از آموزش نتوانسته است به مانند آموزش حضوری موثر واقع شود، که نبود زیرساخت های اساسی و عدم دسترسی آحاد مدارس و دانش آموزان کشور به شبکه اینترنت پرسرعت و وسایل ارتباطی لازم و هم چنین عدم هوشمند سازی مناسب و کافی مدارس دلیل بر وجود این نارسایی در آموزش مجازی می باشد.

کلمات کلیدی:

آموزش حضوری، آموزش مجازی، تعلیم و تربیت، روش تدریس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1774088>

